

Кога се тиче како живе приче, Дејан Алексић

Аутор књиге „Кога се тиче како живе приче“ је Дејан Алексић, рођен 1. маја 1972. године. Добитник је бројних награда, а његова дела су преведена на многе језике. Ова књига се нашла у каталогу међународне библиотеке за децу у Минхену, у којем се препоручују најбоље књиге за децу из целог света.

Књига се састоји од прича, али не од обичних прича, већ од прича које се понашају као деца. Док читамо сазнајемо са каквим се све проблемима писац сусреће док пише приче. „Уводна прича“ жели на другу да личи, а писац јој објашњава да треба бити задовољна собом, онаква каква јесте. „Размажена прича“ је била толико размажена да је није било брига да ли ће је неко разумети, већ само да ли ће ући у високо друштво. „Празна прича“ помоћ тражи од доктора, јер не зна како жели да изгледа. Док јој доктор тужно прича о свом изгубљеном меди, прича схвата како жели усрећити друге људе. У „Причи о Рупи“ је све толико скривено, да се и поука сакрила, али ништа на свету не може остати скривено, па ни прича. Само треба бити стрпљив и читати до краја. Док сам читала „Причу од које се зева“ све време сам зевала, најпре од саме речи „зева“, а онда и због полицајца, пајаци и папајца, који су дечаку Зевомиру говорили како треба ставити руку на уста док зева, јер ће прогутати Месец. На крају је Зевомир послушао, али само зато што девојчица која му се свиђа воли Месец. У причи „Ко чита – не скита“ упознајемо вука којег мучи његово незнање, па се пита да ли је боље бити окружен другим незналицама, и мислити како ниси највећа незналица на свету или је боље бити у друштву оних који су паметнији од њега, али од којих може нешто научити. Кад је схватио да не жели бити незналица, срећан је кренуо да учи слова. У „Причи о „Господину зиду“, видимо да и зид има проблеме. Иако није знао да чита, он је осећао по погледима пролазника да на њему пише нешто ружно, и због тога се много стидео. Када га је познати сликар украсио, сви су застајкивали и дивили му се, али њега ни то није чинило срећним, јер и даље није знао читати.

И на крају „Крај приче“, јер сваки писац мора знати да се од приче мора опростити, а она ће наставити сама да живи. Али, друга прича ће заузети њено место.

